

TORNIO - HELSINKI - RUOTSI

Jonathan Paaso

HUOMENNA KAIKKI ON HYVIN

- Se on sittenkin mahdollista!

Tämä kirja on omistettu erityisesti niille, jotka ovat
kaikkensa menettäneet.

- Jonathan Jouko Paaso

TORNIO, PIENEN POJAN SÄRKYMINEN

Alle kolmen vuoden ikäisestä lähtien kasvoin isäni hoivissa. Jostain syystä äitini ei jaksanut ja halunnut kestää arkielämän vastuuta kahden muun lapsen ja monia sotia, muun muassa Espanjan sisällissodan, käyneen miehensä rinnalla. Äitini katosi yhtenä kauniina päivänä kotoamme niin että aluksi oli noin vuosi ettei hänestä tiedetty juuri mitään. Olin ääneen vain ihmetellyt miksi äiti ei ole kotona ja koska hän tulee takaisin. Kun sitten minulle selvisi ettei hän tulekaan enää takaisin olin tokaissut että kylläpä äiti teki tyhmästi kun jätti meidät.

Minulla jäi vain pari muistoa äidistäni lapsuusvuosiltani. Toinen on hänen kutomansa villapusero. Sen lisäksi muistan yhden puhelinsoiton. Isä antoi puhelimen minulle, jotta puhuisin äitini kanssa. Menin lukkoon. Hämmennykseltäni ja peloltani en osannut sanoa enää mitään. Yhteys häneen oli mennyt poikki, muistan että ahdisti kovasti kuulla hänen äänensä. Kaippa vain olisin halunnut että äiti tulisi kotiin sieltä jostain etelä-ruotsista, jättäisi uuden miesystävänsä ja ottaisi minut syliinsä. Pian kuitenkin halusin sulkea hänet kokonaan pois elämästäni. Oli helpompaa elää, kun tein päätöksen, ettei minulla ole äitiä enkä kaipaa häntä.

Isäni oli matkamuistoalan yrittäjä, ja hänellä oli aina kiire. Kodissamme oli kotiapulaisia. Isäni toive varmaan oli, että he voisivat olla minulle äidin korvikkeena. En kuitenkaan koskaan voinut hyväksyä heitä kovin lähelle,

sillä menettämisen pelko oli valtava. Olin heille hirmuisen mustasukkainen isästani. Pelkäsin, että minulta vietään isäkin.

Lapsuudessani oli joitakin hyviä asioita. Isosiskon kanssa, joka on yhdeksän vuotta minua vanhempi, oli joitain kivoja hetkiä lapsuudessa. Myöhemmin kun sitten vajosin elämässä, hän tuli Ruotsista etsimään minua “kissojen ja koirien kanssa” ryyppypaikoistani ja puhumaana järkeä päähäni. Olen näistä hetkistä tänäänkin hyvin kiittellinen. Vanhemman veljeni kaksi poikaa olivat lapsuuteni parhaita leikkikavereitani. Toinen veljistäni hukkuu 9 vuotiaana heikoille jälle kahden luokkakaverinsa kanssa, mikä oli tietenkin ollut hirveä järkytys kodissamme.

Kodissamme oli paljon kirjallisuutta. Isäni luki kirjallisuutta laidasta laitaan. Hänellä oli myös joitakin tuttuja kulttuuripiireissä, ja hän halusi sivistää minua kirjojen kautta. Olin kiinnostunut pienenä mitä erilaisimmista kirjoista. Matkustin isäni kanssa joskus Helsinkiin tapaamaan hänen kulttuuri tuttaviaan. Se oli jännää. Olimme kerran matkalla kylässä tuntemattoman sotilaan toisen kuvaajan Olavi Tuomen tykönä. Ola ehdotti että menimme käymään katsomassa Edwin Lainetta. Minusta Laine oli pelottavan näköinen, äänensäkin. Nostin valtavan metakan ja aloin parkumaan ettei lähdetä kyllä. Sillä kertaa sain tahtoni lävitse ja niin he tyytyivät ottamaan grogeja Tuomien kotona. Parhaimmillaan isäni tunnettiin kuitenkin erinomaisena tarinankertojana ja humo-

ristina. Hän halusi antaa myös hyvän mallin ahkeruudesta työasioissa.

Isäni ei ollut alkoholisti, mutta alkoholi kuului kuitenkin jatkuvana pelkona kotonani ja matkoillakin kuvioihin. Huolimatta isäni valtavasta katkeruudesta mitä avioero, monet sodat ja 3 vuoden linnatuomiokini oli saanut aikaan, hän ei sinällensä ollut väkivaltainen minua kohtaan kun olimme omissa oloissamme kotona. Kuitenkin meillä noin 2–4 viikon välein oli viikonloppu, jolloin meillä juotiin rajusti. Kylään tuli isän vanhoja sotakavereita, sukulaisia tai naapureita.

Juomingit olivat joskus erittäin rajuja. Jostain merkittävistä syistä meillä syntyi usein rajuja joukkotappeluja. Veri valui pitkin ihmisten kasvoja, kun lyötiin viinapulloilla, nyrkeillä tai jakkaroilla päähän.

Oli erittäin pelottavaa kuunnella ja katsella kun ihmiset huusivat ja kiroilivat naamat väentyneinä ja verellä. Usein oli illan tai yön päätteeksi omakotitalon pihalla poliisit, välillä ambulanssikin.

Järkyttävän kahakka oli kun katsoin vierestä, miten eräs mies hakkaasi isääni nyrkeillä, vaikka tämä oli jo avuttomana lattialla. Isäni sai sanottua väliin: ”Haluatko oikeasti tappaa minut?” ”Haluan haluan!” mies vastasi.

Tärisin horkassa, mutta minulla ei ollut äidin syyliä, johon olisi voinut juosta turvaan ja isäni oli opettanut, ettei Jumalaa ole olemassa. Jokin sisimmässäni murskaantui silloin noina hetkinä. Vähäininkin turvallisuuden tunne katosi ja astuin 30 vuotta kestäneeseen ahdistusten ja

pelkojen värittämään maailmaan. Pienen pojan mielestä elämä on pelottavaa, missä mihinkään ja keneenkään ei voi luottaa ja turvautua. Päätin jo ihan pienenä lujasti, etten joisi koskaan viinaa.

Isän firma oli kotiympyröissä ja meillä tehtiin paljon töitä. Kaikesta huolimatta pyrittiin tavalliseen elämään, yrittäen lakaista kaikki pahat asiat maton alle, aivan kuin niitä ei olisikaan. Lapsena turvauduin voimakkaasti urheiluun ja musiikkiin. Pyrin niin turruttamaan pahan oloni ja tuskan, jota vaikeat asiat toivat. Jääkiekko varsinkin toi minulle myös pieniä ilon hetkiä. Monesti kuitenkin olin koko päivän tai illan jääkiekkokentällä sen vuoksi että sain turrutettua itseni hetkelliseen hyvänolon tunteeseen. Kuitenkin, erityisesti perjantai ja lauantai-iltoina kotiin saapuessa kentältä ahdisti voimakkaasti onko tämä se ilta jolloin vodka-pullo on avattu. Kauhusekenariot pyöri usein mielessä, mitä seuraavaksi tapahtuu.

LOHTUA URHEILUSTA... LIIKAA TUSKAA...

Minulla oli lahjoja jääkiekon pelaamiseen ja huippuhetki oli kun minut valittiin Pohjola-leirille (silloiselle Fennialeirille) Etelä-Suomeen, johon ikäluokkansa lahjakaimmat juniorit aina kutsuttiin. Sisimmässäni kuitenkin tiesin että kohdaltani tie nousee urheilussakin pystyyn kun en saanut kotoa minkäänlaista tukea ja kannustusta. Kuitenkin jossain syvällä sisimmässäni rakastin isääni kuitenkin paljon. Toivoin vain aina, ettei meillä otettaisi enää viinaa.

Järkytyksiä kotona oli kuitenkin aivan liikaa. Joskus jäin yksin isoon omakotitaloon kun isäni otti taksin ja lähti jonnekkin kapakkaan. Illasta ja yöstä tuli pitkä pienelle pojalle, joka istui yksin keittiön pöydällä tuijottaen ulos tielle sydän pampatten jokaisen auton kohdalla että onko se jo isä, ettei vaan olisi mitään tapahtunut. Loppuyöstä paruin suoraa huutoa ja huusin "isä tule jo kotiin". Yön päätteeksi se taksi sitten tulikin. Mutta kauhun hetket eivät aina siihen päättyneet. Isälläni oli useitakin käsiaseita lukollisessa kaapissaan. Säilytti niitä "kaiken varalta". Sodat olivat jättäneet jälkensä. Joskus niinä yön pimeimpinä hetkinä isäni alkoi voimaan todella huonosti. Syvä katkeruus ja epäonnistumisen tunne valtasi isäni. Ja sain kuulla että nyt tämä kaikki saa loppua. Muutaman kerran tapahtui niin että hän meni kaapilleen ja kaivoi aseensa esille, lysähti omaan sänkyyn istumaan nostakseen aseensa ohimolleen. Minä aloin huutamaan

ja itkemään niin lujaa kuin ikinä voin: isä älä..! Menin polvilleni isäni eteen, paruin, anoin isääni; älä tee sitä! isä, älä tee sitä! Koskaan meillä ei puhuttu rakkaudesta, saati sitten sen tunnustamisesta, mutta itkin, paruin ja sopersin; isä minä rakastan sinua, isä huomenna kaikki on hyvin..! isä, aletaan nukkumaan!, rakastan sinua, huomenna kaikki on hyvin..! Sitten isäni ikäänkuin havahtui katsomaan minua ja purskahti itkemään. Sitten hän laskei aseensa alas ja alkoi silittämään isolla kämmenellään päätäni, alkoi itkemään ja sanoi; niin minäkin sinua, Jouko. (Jouko on minun ristimänimi). Aloin riisumaan isältäni päällysvaatteet pois, sukat, housut, paidan. Peittelin hänet ja pian isä nukahti... Huomenna kaikki on hyvin... Laitan aseensa takaisin lukolliseen kaappiin ja menin sänkyyni. Sydän hakkasi hullun lailla pitkän aikaa. Jossain vaiheessa nukahdin pelon ja ahdistuksen alta ajatuksiin, jospa huomenna kaikki olisi hyvin...

Päätökseni olla ottamatta alkoholia ei kuitenkaan kesäntänyt. Naapurin isommilla pojilla oli varastettua anisviinaa ollessani n.10 v.

Jone ja Vesku houkuttelivat mukaan Tornion ”pikku-berliiniin” jossa salaa maistettiin ainetta. Voi sitä helpotusta minkä koin hetken aikaa. Ahdistus ja jatkuva sisäinen jännitys helpotti. Ei ihme että myöhemmin sitten jäin kiinni alkoholiin. Ensiksi aloin varastamaan isäni viinoja ja ottamaan salakännejä. Ennen armeijaa otin joka viikonloppu perjantai ja lauantai täyskännit. Jätin opinnot kesken ja jäin kotifirmaan töihin, mikä mahdol-

listi taas iltakännien ottamisen viikollakin. Urheilijana kunto oli alussa kova. Asuin alle kaksikymppisenä vakituksessa avosuhteessa naistäväni kanssa saman katon alla, mutta se ei estänyt ilta kännäilyä. Viikonloppuina sitten avautui sitten ensin diskot, sitten hotellit ja kapakat. Syntielämä sai voimakkaan otteen ja vei mennessään nuoren miehen. Jääkiekko -musiikki-shakki harrastukset ja ”kunnolliset kaverit” saivat jäädä.

Nyt ymmärrän että aloin täyttämään käytökselläni ammottavaa rakkauden puutetta ja tyhjiyttä sisimmässäni.

Lähdin pakomatkalle lapsuudestani, jossa kaverit pikkuhiljaa muuttuivatkin ensin kapakkakavereiksi ja hyvin nopeasti alkoholisteiksi, sekakäyttäjiksi ja narkomaaneiksi, Nopeasti tuli kohdalleni huumaavat lääkeaineet mukaan ja päästin itseni virran, päihteitten ja syntielämän vietäväksi kokonaan. Yritin pitää vielä firmaa pystyssä joka oli jäänyt minulle, mutta sisäinen tyhjiys oli niin suuri etten nähnyt mahdollisuuksia ryhdistäytymiseen. Olin täysin näköalaton ateismini kanssa. Kodissani ollut voimakas katkeruuden ja negatiivisuuden ilmapiiri jossa pieneltä lapselta otettiin ”luulot pois” ja nujerrettiin henkisesti jätti valitettavan isot jäljet sisimpääni.

Ensimmäisen kerran jouduin katkaisuhuitoon jo 22 v. Yritin välillä antabuksen voimalla pitää firmaa pystyssä. Sisimmässäni halusin vielä joskus jotakin muuta, mutta en tiennyt mihin tarttua.

Ateismi oli juurtunut minussa syväälle. Uskonasiat eivät tulleet mieleenikään, ja itsetuhon ajatukset riivasivat

päättäni jo täysillä kierroksilla.

Rikollinen elämä ei sinällänsä kiehtonut, vaikka kavერიipiiri oli muuttunut alkoholisteiksi, sekakäyttäjiksi ja narkomaaneiksi. Yritin lähinnä olla “kuutamolla” kokoajan mutta väistämättä kuitenkin sekaannuin kavერიipiirissä mm. hashisjuttuhin. Koska rahaa oli käytössäni runsaasti, huomasin olevani kavereitteni kanssa milloin Helsingissä, milloin Tukholmassa jne. asian tiimoilta. Helsingissä pidimme majapaikkana nimensä veroista matkustajakotia Pilvilinnaa. Pikkuhiljaa alkoi yhteiskuntakin kiinnostumaan tekemisistäni ja olin pilvijuttujen takia tämän tästäkin kuulusteluissa häkitettyä.

Alkoholisti/
sekakäyttäjä
n. 26 vuotiaana

VIRRAN VIETÄVÄNÄ KUOLEMANLAAKSOON

Olin näin antautunut kokonaan virran vietäväksi ja päästin nyörit kokonaan irti. Elämäni muuttui totaaliseksi sekakäyttäjän päihdehelvetiksi.

29-vuotiaana olin käynyt kaksikymmentä kertaa katkaisu- ja päihdehuoltoloissa. Niiden lisäksi olin lukemattomia kertoja yhden–kolmen päivän katkoilla terveyskeskuksissa. Kemin keskussairaalassa olin useita kertoja tiputuksessa teho-osastolla rajun sekakäytön tuloksena. Myös psykiatriset sairaalat tulivat katkaisulaitoksina tuiksi. Kuolema liippasi hyvin läheltä monta kertaa eri tavoin: tapaturmaisesti, väkivaltaisesti, aineiden tähden, kaksi kertaa yritin päättää elämäni suiciden kautta mutta ne epäonnistuivat ihmeen kautta.

Lopulta olin suljetulla osastolla niin sanottuna toivotomana itsetuhotapauksena. Siellä ei enää henkilökuntaakaan antanut toivoa selviytymisestääni.

Joskus humussa ja sumussa oli tullut mieleeni, miten oli mahdollista, että olin joutunut tuohon tilaan. Elämäni meni vain alaspäin ja tiesin, että kohta se päättyy. Yhteiskunnan taholta alkoi tulla sanktioita; ehdonalaista, sakkotuomiota, rikoksen sovittelua. Pilvi ja pillerikauppojen ja muun sekoilun takia näköalat mustenivat myös tällä saralla kokoajan. Tiesin että on vain ajan kysymys jolloin sanktiot tulisivat kovenemaan.

”Eihän tämä voi olla mahdollista? Tässä ei ole mitään järkeä. Eikö minulle ole varattuna tässä elämässä mitään

muuta?” muistan joskus ajatelleeni.

Jumala alkoi kutsua minua mitä erilaisimmilla tavoilla. Saatana teki suuren ”virheen” paljastamalla omat korttinsa ja ilmestymällä konkreettisesti muutaman kerran. Tästä oli se seuraus, että ymmärsin olevan muutakin kuin tämä näkyvä maailma ja aloin hapuilla Jumalan puoleen.

Muistiini alkoi nousta joitakin heiveröisiä muistoja Jumalan kosketuksesta. Kerran lastentarhassa oli näytelmä, jossa laulettiin ”Maan korvessa kulkevi lapsosen tie, hänt` ihana enkeli kotihin vie... ” Olin näytelmässä lapsi, jota enkeli kuljetti käsi kädessä. Muistan, että tunsin hirveän hyvää oloa, vaikken ymmärtänyt, miksi.

Mieleeni tulivat myös voimakkaat päätökseni sanoutua lopullisesti irti kaikesta Jumalaan liittyvästä. Ilmeisesti äitini toivomuksesta minut oli kastettu vauvana, niinkuin Luterilaisessa maassa on tapana. Menin vielä rippikouluun. Siellä eräessä jumalanpalveluksessa kesken saarnan kiroilin erään Maken kanssa ääneen. Emme sitten saaneet leimaa rippikoulupassiimme siitä tilaisuudesta.

Muistan, kun tein selkeän, uhmakkaan päätöksen, että oli viimeinen kerta, kun olen missään tekemisissä Jumalan kanssa. Se oli selkeä oma valinta jonka pahat hedelmät tulivat vastaan nopeasti eteeni.

Elämäni pohjakosketuksissa ollessani aloin kuitenkin avautua Jumalalle. Myös synnin tuska alkoi tulla sydämeeni.

Muistan elävästi, kuinka kerran makasin valtavassa krapulassa ja vieroitusoireissa eräessä kerrostaloasunnossa. Aamulla heräsin siihen, kun kuulin rappukäyt-

västä, että ihmiset lähtivät töihin. Kuulin myös lasten iloisia kiljahduksia. Siinä hetkessä minussa nousi voimakas sisäinen pelko: miten minun käy, jos nyt kuolen? Ymmärsin yhtäkkiä, että olin tuhlanut ainoan elämäni päihteitten ja synnin lumoissa. Omaatuntoa painoi voimakkaasti omat pahat teot. Tiesin että olin pettänyt ja haavoittanut monia ihmisiä vuosien varrella, enkä ollut mikään puhdas pulmunen. Varastamisesta ja muusta hyväksikäytöstä oli tullut tuttu tapa. Kaksi tyttöystävääni ei kestänyt petollista käytöstäni ja molemmat ottivat yliannostuksen lääkkeitä mutta onneksi selvisivät molemmat, toinen kävi jo rajamailla elämästään. Muut syntiretket painoivat mieltä. Erityisesti painoi se että ne ihmiset ja instanssit jotka olivat yrittäneet auttaa esim. A-klinikka ja päihdeongelmaisten päiväkotit, joutui sekoiluni kohteeksi. Molempiin kohteisiin murtauduin sisälle pahan teossa. (Kun sitten myöhemmin elämäni muuttui kävin sovittelemassa asioita myös henkilökohtaisesti). Siinä hetkessä tunsin, etten voisi selittää Jumalalle, että olen syytön tähän kaikkeen ja että kaikki johtui vain vaikeasta lapsuudestani. Olinhan tietoisesti kääntänyt myös sellän rippikouluikässä Jumalalle. Ymmärsin yhtäkkiä, että jotain täytyy tapahtua minun ja Jumalan välillä, jotta voisin kohdata hänet armahtajana. Tunsin joka solullani että rangaistustuomio lepää päälläni. Samalla tuli valtava kaipuu normaaliin elämään: omiin lapsiin, turvalliseen arkeen, ennen kaikkea rauhaan. Aloin todella etsiä tietä ulos siitä maanpäällisestä helvetistä, jossa elin.

Jumala vei siis puoleensa monella eri tavoin Vähän ennen uskoontuloani minulla oli erittäin huono omatunto rikkinäisestä suhteestani edesmenneeseen isääni, vaikka hän oli tehnyt pahoja kasvatuksellisia erheitä. Kerran sain ajatuksen mennä käymään isäni haudalla ja purkaa huonoa omaatuntoani. Kirjoitin kirjeen isälleni ja menin tuon kirjeeni kans-

Ateisti isäni, Sulo Paaso, raa'an Espanjan sisällissodan jälkeen.

sa hautakummulle. Tuon kirjeen ensimmäiset sanat olivat: ”Rakas isä, annathan kaikki pahat tekoni anteeksi?” Samalla tuli ajatus, että jos Jumala on olemassa, sanon nuo sanat myös hänelle. Siinä hetkessä tunsin suuren rauhan laskeutuvan ylleni. Ihmettelin asiaa ja olin hämilläni.

En kuitenkaan ymmärtänyt etsiä lisää Jumalaa. Nyt ymmärrän, että Jumala antoi silloin minulle maistiaisista siitä rauhasta, jonka voi saada uskomalla Jeesukseen. Jatkoin kuitenkin vanhan elämän mallia ja tuo rauha katosi sisimmästäni.

USKOONTULON HETKI - IHME PIENESSÄ HUONEESSA

Monien vaiheiden, etsimisen, hukkaamisten ja läheltä piti-tilanteiden jälkeen, joissa olisin voinut menettää henkeni, saavuin paikalle, jossa löysin Jeesuksen. Löysin sovituksen synneilleni ja rauhan Jumalan kanssa.

29 vuotiaana olin suljetunosastolla katkaisuhoidossa järjettömän sekakäyttöputken päätteeksi. Sisimpääni oli noussut selkeä tietoisuus, että varjelukseni loppuu ja elämänlankani katkeaa pian jos muutosta ei tapahdu. Olin järkyttävän ahdistunut ja voimakkaassa synnintunnossa osaston pienessä huoneessa. Jokainen solu huusi viinaa ja päihteitä. Vuosien varrella olin yrittänyt käyttää monet keinot muuttaa elämän suuntaa, mutta mikään ei tepsinyt. Kaikki normaalit ihmissuhteet oli menneet poikki. Ja nyt käytiin hirvittävää taistelua iankaikkisuus-sieluni

kohtalosta.

Polvistuini pienessä huoneessani. Rukoilin koko sydämestäni. En muista kaikkea mitä sanoin, mutta sopersin jotain ”Jeesus, haluan antaa koko elämäni sinulle. Päästä minut tästä helvetistä pois, missä elän. Tule minun elämäni.” Siinä hetkessä alkoi voimaa laskeutua jostain sisimpääni. Suuri ilo ja rauha valtasivat minut. Koko huoneeseen syttyivät aivan kuin kirkkaat valot päälle. Nousin seisomaan ja hypin ilosta. Huusin ääneen: ”Kiitos Jeesus! Kiitos Jeesus! Tämä oli totta! Tämä oli totta!”

Olin pakahtua ilosta ja ihmetyksestä. Halusin tehdä kuperkeikkaa kuin pieni lapsi. Samalla tuli selkeä tietoisuus, että minulla on nyt asiat kunnossa Jumalan kanssa. Tietämällä tiesin, että jos elämänlankani katkeaisi nyt, pääsisin turvaan.

Kun pääsin ulos huoneesta, kerroin heti osaston hoitajille, että olen tullut uskoon. Kerroin myös, että Jeesus oli pelastanut minut. Olemuksessani tapahtui suuri muutos. Kun sairaalan psykologi näki minut, hän sanoi: ”Ihmeiden aika ei näytä olevan ohi.”

Parin päivän päästä pääsin ulos sairaalasta. Siitä alkoi elämäni muutoksen tie. Myöhemmin menin vielä vuodeksi Kristillisen alkoholisti- ja narkomaanityön hoitokotiin, jossa olin ollut aikaisemminkin hapuilemassa muutokseen ja Jumalan puoleen.

Olin nyt kokenut pelastuksen ja syntien anteeksiannetuksen ja aloin toipua päihderääkistä, jossa olin ollut koko nuoruuteni ja varhaisen aikuisuuteni ajan. Kristil-

lisen hoitokodin lisäksi myös Tornion Kan-kontaktipisteellä, sen aktiivisilla ja kärsivällisillä työntekijöillä, oli suuri merkitys siinä, että pääsin elämässä eteenpäin.

Ensimmäiset vuodet uskossa olivat selkeästi kaksijakoiset: Mitalin toisella puolella oli suuri ilo ja riemu että olin löytänyt ”puun takaa” uuden mahdollisuuden elämälleni ja ennenkaikkea olin välttynyt kadotustuomion,

Musiikki ja laulujen tekeminen on tärkeä osa elämää tänä päivänä. Tässä valmistautumassa laulamaan kiinalaisessa ravintolassa Malesiassa.

Minä ja äitini juuri ennen kuin hän katosi tietämättömiin.

helvetin, aivan kuin viime tipassa. Uusi luomus oli tullut sisimpääni ja se halusi alkaa kasvamaan minussa. Mitalin toinen puoli oli että lapsuuden monet järkyttävät traumaattiset kokemukset, äärettömän voimakas päihteitten sekakäyttö ja syntielämä oli jättänyt minuun suuret jäljet. Ja niistä parantuminen kävi välillä todella kipeää. Tuntui kuin miljoona haavaa ja sisäistä möykkyä tuli esille uskoontulon jälkeen. Ensimmäiset askeleet uskossa olivatkin huojuvia, kuin pienen lapsen kävelemään oppimista, välillä kontalleen menoa, kunnes Jumalan Sana sai vahvistaa särkynttä sisintäni niin että opin kävelemään uudella tiellä suoraan.

ENTÄPÄS SE ÄITI...

Väistämättä mieleeni alkoi nousta myös elossa oleva äitini. Siskoni oli järjestänyt minulle mahdollisuuden mennä tapaamaan äitiäni, kun olin 20 vuoden ikäinen. Päätin mennä katsomaan, millainen hän on. Tapaamispaikkaan tultuani tuli heti tunne, että sieltä oli päästävä nopeasti pois. Kielteiset, katkerat ajatukset valtasivat mielen. Ajattelin: ”Tuo krokotiili ei ole minun äitini. En halua olla hänen kanssaan missään tekemisissä.” Tunsin vain katkeruutta ja inhoa häntä kohtaan.

Myöhemmin herätyksen tilassa ollessani – siis vähän ennen uskoontuloani – kävin katsomassa äitiäni kaksikin kertaa. Minulla syntynyt oli kaipuu tutustua häneen kaikesta menneestä huolimatta. Sisimpäni pysyi kuitenkin

jäässä, enkä saanut häneen kontaktia. Olin myös käyneillä koko ajan pienessä maistissa. Toinen matka päättyikin siihen, että tyhjensin äitini viinivarastot ja palasin Suomeen.

Nyt uskoon tultuani päätin, että vielä minulla on mahdollisuus tehdä äitisuhteelleni jotain. Olin itse kokenut Jumalan anteeksiantamuksen ja ymmärsin, että minun tulee antaa myös äidilleni anteeksi koko sydämestäni. Ajattelin myös, että tapaamisella ja anteeksiantamuksellani voisi olla merkitystä äitini uskoontulolle. Minulla oli valtava tarve tutustua äitiini paremmin. Ymmärsin, että on myöhäistä viedä kukkia haudalle.

Ensin lähettelin äidilleni kirjeitä ja kerroin niissä uskoontulostani. Vakuutin, etten halua kantaa kaunaa tai kostoja. Kerroin rakastavasta Jeesuksesta ja anteeksiantamuksesta.

Meni joitakin aikoja, kunnes kotiini tuli äidin lähettämä kirje. Tuossa kirjeessä hän kirjoitti: ”Rakas poikani, haluaisin tulla käymään luonasi!” Tämä oli ensimmäinen kerta kun hän itse halusi tulla luokseni Tornioon tapaamaan minua. Torniossahan tiemme olivat eronneet 30 v. aiemmin. Olin hyvin innoissani äitini tapaamisesta. Olin saanut voimakkaan halun johdattaa ihmisiä Jeesuksen luokse, ja jossain sisimmässäni ajattelin, että tällä reissulla voisin johdattaa äitini Jeesuksen luokse. Samalla ajattelin, että hän haluaa korvata kaiken sen, mitä olen menettänyt lapsena ja nuorena. Sitten tuli päivä, jolloin läksin hakemaan äitiäni Luleån lentokentältä kotiini Tornioon. Istuin lentokentän odotushuoneessa. En tiennyt,

että hän oli sairastunut lomamatkallaan johonkin vakavaan virustautiin. Enkä tiennyt sitäkään, että hän on jo niin huonossa kunnossa, että kulkee hitaasti rollaattorilla tai pyörätuolillakin.

Istuessani odotushuoneessa huomasin, kuinka lentokenttävirtilijä käveli ohitseni tyhjää pyörätuolia työntäen. Yhtäkkiä sisäiseen maailmaani tuli tieto, että pyörätuoli kuuluu äidilleni. Ihoni meni kananlihalle. Sisimpääni laskeutui ajatus: ”Äiti lähti eräänä päivänä juosten pakoon vastuuta ja elämää. Nyt hän tulee takaisin ilman noita juoksevia jalkoja.”

Kohta äitini saapui pyörätuolissa, jota virtilijä työnsi. Jo kaukaa näin hänen olevan kuitenkin innoissaan. Hän huuteli nimeäni. Lähdimme kotiani kohti. Huomasin äitini vanhenneen mutta totesin hänen olevan puheliaalla ja iloisella mielellä.

Asuin kolmikerroksisessa talossa, jossa ei ollut hissiä. Tuon kahden viikon ajan, jonka äiti oli luonani, kannoin hänet sylissäni kolmanteen kerrokseen. Joka kerta, kun kaappasin hänet syliini ja lähdin kantamaan kolmanteen kerrokseen, mieleeni tuli ajatus: ”Olen kantamassa äitiäni lähemmäksi Jumalaa.” Olin innokas kertomaan pelastuksestani ja elämänmuutuksestani. Äitini oltua pari päivää luonani kerroin jälleen hänelle pelastuksestani. Istuimme keittiön pöydän äärellä. Kun kerroin asiasta, huomasin, että äitini poskille valui kyyneleitä. Sitten hän kertoi, että oli tehnyt suuren virheen, kun jätti aikoinaan perheensä. ”Voinko saada myös Jumalalta anteeksi sen

mitä olen tehnyt? Hän kysyi itkun seasta. Aloin kertoa hänelle evankeliumia ja kerroin ettei ole sellaista rikkomusta mitä Jeesus ei olisi käsitellyt 2000v. sitten Golgattalla. Sitten kysyin haluaako hän uskoa Jeesukseen ja antaa elämänsä Hänen käsiinsä. Äitini vastasi myönteisesti. Ajattelin ensiksi, että nyt tapahtuu se, mitä olen rukoillut. Mutta mieleeni nousi myös vastakkaisia ajatuksia: ”Tämähan on ihan järjetöntä. Eikö ihmisen, joka on tehnyt tuollaisen rikoksen minua kohtaan, pitäisi tehdä minulle jo jotain hyvää?” Sitten sisimpääni nousi selvä ajatus: ”Tämä on Jumalan rakkautta!” Sain julistaa äitini synnit anteeksi Jeesuksen maahan vuotaneessa sovintoveressä. Siitäpä syntyi riemu! Hän halusi lähteä heti kanssani kokouksiin. Kävimme Torniossa ja Haaparannalla hengellisissä kokouksissa. Opetin hänelle uusia hengellisiä lauluja. Rakkaimmaksi hänelle tuli laulu: ”Olen saanut syntini anteeksi, olen saanut syntyä uudesti, olen löytänyt aarteen kalleimman, olen löytänyt Jeesuksen” Äitini eli sen jälkeen vielä yhdeksän vuotta, ja tavatessamme hänen ehdoton toive oli, että tuota laulua lauletaan yhdessä.

Mikään ei tietenkään voinut korvata menetettyjä lapsuusvuosia. Silti välillemme syntyi sängen kaunis suhde loppuelämänsä ajaksi. Kävin pari kertaa vuodessa hänen luonaan. Ne matkat eivät aina olleet helppoja. Joskus asiat viilsivät sydämestäni, kun huomasin, että äiti oli tullut jo vanhaksi ja sairaaksi. Oli monia asioita, joista toivoin ”korvausta”, mutta niitä ei voinut enää toteuttaa.

Puhuimme joskus sävyisästi vanhoista ikävistä asiois-

ta. Ne kuitenkin oli totaalisesti annettu anteeksi. Tiesin, että antamalla äidilleni anteeksi ja näyttämällä sen myös käytännössä oli äitini saanut siunauksen. Samalla pääs-

Äitini Terttu ja minä johdatettiin yhteen 30 vuoden eron jälkeen. Tässä olemme Västeråsissa.

tin myös itseni vapaaksi jälleen yhdestä isosta mustasta möykystä, joka oli sisimmässäni.

Äidin sairauksien takia tilanne oli kääntynyt niin, että hän oli nyt autettavan paikalla. Sain palvella häntä käymällä hänen luonaan. Joskus työntäessäni äitiäni pyörätuolissa ulkoilesamme, kiittelimme Herraa siitä, että olimme vihdoinkin saaneet mahdollisuuden olla yhdessä ja tutustua toisiimme. Se oli usein erikoinen olotila.

Uskon, että suostumalla Jumalan ohjaukseen suhteessa äitiini saimme kokea vielä joitakin asioita yhdessä. Siinä sain myös kokemuksen Jumalan epäitsekästä, pyyteettömästä agape-rakkaudesta, joka on kaiken kivun, hylkäyksen, vihan ja koston yläpuolella.

LOPUKSI...

Jumalan on rakkaus ja sen voimasta ihmisen elämä voi muuttua täydelliseksi. Jos minulle olisi joku tullut kertomaan silloin kun makasin Tornion pusikoissa ,ihmisrauniona iso Gambina viinipullo povessa,taskut täynnä huumaavia lääkkeitä ja pilveä, että eräänä päivänä minulla olisi uusi elämä pääkaupunkiseudulla, perhe, hyvä uskoinen vaimo, ikiomat pojat, uudet ammatit, ja olisin seurakunnan johtavissa tehtävissä, saarnaan sunnuntaipäivän jumalanpalveluksissa, olen hiukan mukana Aasiassa tehtävässä lähetyksiin osastossa, saan johdat-

taa n. 30 vuoden eron jälkeen äitiini Jeesuksen omaksi, luoda uudet ja rakkaudelliset suhteet vanhimpaan veljeeni ja elän ts. täyttää elämää, rauha sisimmässä, itse-tunto parantuneena, olisin sanonut tälle henkilölle että "on tainnut jäädä aamu-ja iltaläkkeet ottamatta". Mutta kaikki tuo ja paljon muuta on tapahtunut elämässäni. Tärkein asia kuitenkin on että olen saanut syntini anteeksi ja olen matkalla lopulliseen turvaan Taivaan kotiin. Pienenä poikana hädissäni lausumat sanani "huomenna kaikki on hyvin" on vihdoinkin toteutunut. Vaikka elämä ei ole ongelmaton ja helppoa aina, nyt voin sanoa " tänään on kaikki hyvin". Kiitos Jumalalle.

- Jonathan Paaso

Iloa ja riemua Helsingin kaduilla. (Tässä Citymission tilaisuudessa).

USKOONTULON ASKELEET

1) TUNNUSTA TARVITSEVASI JEESUKSEN ELÄMÄÄSI: Jeesus sanoo että kukaan ei tule Isän luokse muutoin kuin Hänen kauttaan. Hän on sovittanut syntisi ja uskomalla Jeesukseen joka on noussut kuolleista, saat rikkomuksesi anteeksi.

2) TUNNUSTA SYNTISI JUMALALLE: Kaikki ihmiset ovat rikkoneet Jumalaa vastaan. Koska Jeesus on jo sovittanut syntisi voit lähestyä Häntä ja rukoilla vaikka näin: "Jeesus, olen poikennut Jumalan tahdosta ja rikkonut Sinua ja Jumalaa vastaan. Kiitos että olet sovittanut minun syntini ja kuollut minun puolestani. Tahdon antaa elämäni sinulle ja sinun voimallasi kääntyä synneistäni pois. Jeesus, olet minun Herra."

3) TUNNUSTA JEESUS HERRAKSI MYÖS IHMISTEN EDESSÄ: ROOM 9:9 "Sillä jos sinä tunnustat suullasi Jeesuksen herraksi ja uskot sydämessäsi että Jumala on hänet kuolleista herättänyt, niin sinä pelastut"

4) LUE RAAMATTUA JA ETSI USKOVIA YSTÄVIÄ: Jotta voisit kasvaa ja vahvistua uskossa sinun kannattaa alkaa lukemaan raamattua myös jotta voisit tutustua enemmän Jumalaan ja häne tahtoonsa. Tärkeää on myös etsiä itsellesi hengellinen koti jossa voit jakaa elämänmuutostasi toisten uskovien kanssa.

"Kasper, Jesper ja Jonathan"- Lähimpiä hengellisen työn kavereita v. 2018, vas Ali Niemelä keskellä muusikko Jukka Tolonen.

Näitä vihkoja voi tilata:
www.citymission.fi
usko@luukku.com

